

23 Νοεμβρίου 2019

Περί καύσεως των νεκρών

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η Εκκλησία διακηρύσσει με την θεολογία της, ότι το σώμα αποτελεί Ναό του Αγίου Πνεύματος, εικόνισμα της αθανάτου ψυχής και προβολή της αιωνιότητας σ' αυτόν τον κόσμο. Η καύση του σώματος αποτελεί εικονοκλαστική πράξη και προσβάλλει την πίστη στην αιωνιότητα της Εκκλησίας. Η διαδικασία της φθοράς του σώματος πρέπει να είναι πάντα φυσική και ποτέ εξαναγκασμένη. Η φύση αναλαμβάνει την φθορά του σώματος. Η καύση είναι πράξη βίας επί του σώματος. Η εμπειρία της Εκκλησίας, που προέρχεται από την τιμή των αγίων λειψάνων, πείθει ότι τα ιερά λείψανα πνευματικώς ζουν. Η ταφή αποτελεί για την Εκκλησία αιώνια αξία. Γι'

αυτό και η καύση δεν αποτελεί ατομικό δικαίωμα. Η πρόταση της καύσεως του σώματος είναι καθαρά μηδενιστική στον χαρακτήρα της. Καύση σημαίνει τέλος του ανθρώπου. Ταφή σημαίνει ελπίδα και προσδοκία της Αναστάσεως.

Η αποδοχή πάλι της καύσεως από τα μέλη της Εκκλησίας έχει ως συνέπεια την απόκλιση από την ορθή πίστη και την παράδοση της Εκκλησίας και την διαφοροποίηση τού χριστιανού από αυτήν. Η ταφή βέβαια των νεκρών δεν είναι απλή συνήθεια και έθος, αλλά μία χριστιανική αλήθεια, την όποια στήριξε Ο ίδιος Ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός με το παράδειγμα Του, οι Απόστολοι και οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας με το σύστημα των Ιερών Κανόνων, που θέσπισαν με τον φωτισμό και την καθοδήγηση του Παναγίου Πνεύματος για την ρύθμιση παρόμοιων θεμάτων.

Η ταφή, άλλωστε, του σώματος απορρέει από τον γενικότερο σεβασμό του ανθρωπίνου προσώπου που επεκτείνεται και στον σεβασμό του ανθρωπίνου σώματος. Απόρροια αυτής της θεωρήσεως είναι το γεγονός ότι χρησιμοποιούμε το ρήμα «συγχωρώ» και τη λέξη «συγχωρεμένος» για τον θανόντα, εννοώντας εκείνον που συγχωρέθηκε (συν+χωρήθηκε), που σημαίνει ότι βρίσκεται μαζί με κάποιους άλλους. Αυτός που συγχωρέθηκε έχει θέση στην καρδιά, στη ζωή μας και στη μνήμη μας.

Αυτή η ταφή των νεκρών είναι παγκοίμως γνωστόν, ότι είναι πανάρχαιο έθιμο των πολιτισμένων λαών. Στηρίζεται στην Αγία Γραφή σύμφωνα με την οποία ο άνθρωπος «χους εστί και εις χουν απελεύσεται». Ο Χριστιανισμός και μάλιστα η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι αντίθετος με την καύση των νεκρών και τασσεται υπέρ της ταφής, σε συνάρτηση με την ιερότητα της ψυχής και του σώματος, κατά την χριστιανική διδασκαλία, ως παράδοση η οποία αναβιβάζεται σε περιωπή δόγματος.

Είναι επιτακτική σήμερα όσο ποτέ άλλοτε η ανάγκη της διασώσεως του ανθρωπίνου προσώπου. Ο σεβασμός σ' αυτό οφείλεται και μετά θάνατον. Κατά συνέπεια αυτός ο σεβασμός αποδίδεται με την ταφή και όχι με την καύση. Η καύση είναι βίαιη επέμβαση στη φυσιολογική φθορά με οικολογικές συνέπειες. Η εποχή σήμερα είναι τέτοια που να μην αποδέχεται την πολυτέλεια της αποκαθλώσεως των αξιών και της παραδόσεως, μέσα στον ψυχρό αυτό κόσμο, όπου «εψύγη η αγάπη των πολλών». Ας μείνουμε, λοιπόν, πιστοί στην παράδοση και στην Ορθόδοξη διδασκαλία καθώς και το Αποστολικό λόγιο μας διδάσκει, «το σώμα θάβεται άδοξο, θα αναστηθή όμως ένδοξο. Ενταφιάζεται ανίσχυρο θα αναστηθή όμως δυνατό, ενταφιάζεται σώμα που ήταν εμψυχωμένο από ζωϊκή φυσική δύναμη (δηλαδή φυσικό), θα αναστηθή όμως ζωοποιημένο από Πνεύμα του Θεού (δηλαδή άφθαρτο)» (Α΄ Κορ. Ιε΄, 42-45).

Πηγή: Αρχιμανδρίτου Θεοφίλου Λεμοντζή, Αρχιερατικού Επιτρόπου Καμπανίας, Διμηνιαίο Ορθόδοξο Περιοδικό Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας «Παύλειος Λόγος, τεύχος 80, σελ. 8-9, Ιούλιος-Αύγουστος 2009.